

In het vorige verhaal ging het over parochianen die in het verleden naar Cuijk kwamen om daar in de opkomende industrie te gaan werken. Maar er zijn ook veel 'nieuwe' Cuijkenaren die naar onze mooie gemeente trokken omdat hun kinderen, vaak van heinde en verre komend, in Cuijk kwamen wonen. Mooie oppas voor de kleinkinderen en wederkerig, mooie mantelzorg van dichtbij als ze ouder werden. De ene hand wast de andere. Nog maar ruim een jaar geleden kwam zo'n ouderpaar hier naar toe omdat hun enige zoon met vrouw en kinderen in Cuijk woont.

Gerard Bokseveld, samen met zijn vrouw Ria, woont sinds 2010 in Cuijk op de Lavendel. Beide waren meteen beschikbaar om ook vrijwilligerswerk in hun nieuwe woonplaats te doen. Bij een eerste oproep om een nieuwe tuinman voor de Jozef pastorie stond Gerard al op de parochiestoep. En dat heeft hij geweten! Inmiddels is hij goed voor vele klusjes, niet alleen in de Jozefparochie maar ook in de Martinusparochie. Maar hij wil het terecht ook niet te gek maken!

Gerard is in 1944 geboren in de kleine plaats Haarle, gemeente Hellendoorn, tussen de voet van de Sallandse Heuvelrug en het landgoed met kasteel van de baronnen Bentinck van Schoonheten, afstammelingen van de Hertog van Portland.

Zijn vader was boer op een klein gemengd eigen bedrijf met tien bunder grond, 10 koeien, wat varkens, een paard en een honderdtal kippen.

Zoals dat gebruikelijk was had vader, die geboortig was in Heeten in de gemeente Raalte, na de lagere school eerst een aantal jaren bij een grotere boer gewerkt en wel in Haarle. Daar woonde z'n moeder vlakbij en dan kan er natuurlijk van alles gebeuren.

Gerard komt uit een gezin met 13 kinderen! Niet alleen in Brabant konden ze er wat van, maar ook in de katholieke delen van Overijssel en Gelderland. De regels waren streng, het geweten gevormd door de Heilige Geest, en het katholieke volksdeel had belang bij het getal, omwille van z'n emancipatie.

En het waren vaak nog prachtige gezinnen ook, waarin men leerde rekening te houden met de ander en om voor elkaar klaar te staan. Er werden degelijke mannen en vrouwen gevormd.

Haarle telde en telt nog zo'n 2200 inwoners, de weidse omgeving erbij meegerekend. 95 % was katholiek, omdat men na de reformatie weigerde z'n kinderen door de dominee in Hellendoorn te laten dopen.

Gerard was misdienaar en lid van het jongenskoor in de Sint Sebastianus parochiekerk. Een nette katholieke jongen dus, zoals je ze vroeger bij tientallen kon aantreffen in goedlopende parochies.

Van jongs af aan moesten hij en z'n broers thuis flink mee aanpakken, want z'n vader ging ook nog uit werken, omdat de boerderij alleen te weinig opbracht voor de vele monden. Het waren de crisisjaren dertig.

Het leven was eenvoudig en sober maar ook eerlijk en hartelijk.

's Middags ging er een grote pan piepers met jus en vlees of spek op tafel en iedereen rondom die centraal opgestelde pot kon daar naar hartelust uit eten. Karnemelk, met daarin brood of beschuit gesopt, was vaak het nagerecht! De moestuin leverde de groenten en fruit hing er genoeg aan de paar appel- peren- kersen en pruimenbomen.

Op zondag werd het paard ingespannen en ging men nog met de 'brik' (koets) naar de kerk.. Moeder en de andere boerinnen droegen daarbij een Sallandse knipmuts. Dat heeft Gerard overigens niet lang meer meegemaakt. Mo-derne tijden sloegen ook daar toe!

Omdat hij voorbestemd was om thuis boer te worden ging hij naar de lagere landbouwschool in Heeten. Die heeft hij niet afgemaakt want hij wilde uiteindelijk geen boer zijn. Een zusje is later met haar man op de boerderij gekomen en ze hebben die ontwikkeld tot een groot varkensbedrijf.

De school niet afmaken, dan maar aan het werk. In dat soort zaken was zijn vader erg helder!

Bij Nijverdal-ten Cate in Nijverdal kon hij beginnen als wever. Na een inwerkperiode kreeg Gerard de verantwoordelijkheid voor 24 weefgetouwen van twee meter breed. Hij werkte in drie ploegendienst, en werd beloond naar prestatie. Er stonden daar in Nijverdal wel zo'n 2000 weefgetouwen !

Als de inslagdraad knapte, sloeg zo'n weefmachine af en dan was het de kunst om zo snel mogelijk de draad te repareren. Je was zo maar een paar meter van de productie kwijt. Het was geen zwaar werk, maar je moest er wel altijd 'als de kippen bij zijn'. Iedere vrijdag kon je vijftig gulden ophalen waarbij de biljetten heel duidelijk te tellen waren in een doorzichtige envelop. Het waren altijd 'gloednieuwe' bankbiljetten, precies op volgorde genummerd. Had je de envelop open gemaakt, dan kon je niet meer klagen als er een verkeerd bedrag in zat. Eens per maand zaten de munten, om het totaal af te passen, in een aparte envelop.

Hij werkte er met veel plezier en plichtsgetrouw. Gemakkelijk was, dat hij nog lekker bij vader en moeder op de boerderij woonde en de kost voor het eten had. Natuurlijk moest er wel bijgesprongen worden als het druk was op het bedrijf.

Tussendoor is hij ook nog anderhalf jaar soldaat geweest. Al z'n broers boven hem hadden een soort 'smoesje' gebruikt om niet in dienst te hoeven. Ze werkten in de buurt als boerenknecht en waren dan zogenaamd onmisbaar. Gerard kwam dus niet in aanmerking om vrijgesteld te worden vanwege broederdienst en hij vond de dienstdienst eigenlijk wel een welkome afwisseling. Hij werd in Amersfoort bij de Geneeskundige Troepen opgeleid tot "hospik". Na de opleiding werd hij gedetacheerd bij de Genie in den Bosch. Later maakte hij onderdeel uit van de Compagnie Gewondenverzorgers bij de Fuseliers van de Prinses Irene Brigade in Schalkhaar. Lekker dicht bij huis! Nadat hij in 1965 afzwaaide kon hij de dag erop al weer beginnen bij Ten Cate.

In 1970 vond zijn vader een briefje aan een melkbus. In die melkbussen werd de melk opgehaald. Vanaf de fabriek werden ze leeg weer teruggebracht. Hij weet nog het nummer op hun bussen, no 358.

Er werd via deze 'melkbuspost' gevraagd om een medewerker als botermakercentrifugist bij de zuivelfabriek in Heeten. Hij was 26 toen hij aangenomen werd. Een leven lang heeft hij verder in de zuivel gewerkt, met

dezelfde mensen, maar steeds onder andere benamingen van dezelfde zuivelcoöperaties. De Volharding in Heeten fuseerde met de Hoop in Raalte. Samen werden ze daarbij de HoVo. Die werd weer opgenomen bij Coberco en dat werd als geheel later weer Frico, het latere Friesland Foods. Inmiddels is Friesland Foods gefuseerd met het machtige Campina en nu heet het Friesland- Campina, verantwoordelijk voor een reusachtige productie van allerlei zuivelproducten, waaronder machtig veel kaas.

Toen de oude HoVo fabrieken gesloten werden moest Gerard naar Woerden naar het kaasmagazijn van de Coberco. Daar lagen op toptijden 150.000 kazen in opslag, ieder 17 kg zwaar. Toen ook dat bedrijf 4 jaar later gesloten werd heeft hij zijn verdere arbeidzame jaren vol gemaakt bij de grote Frico kaasfabriek in Balkbrug. Wat die rigoureuze fusies een invloed kunnen hebben op de personele bezetting! En al het werk ging altijd in ploegendienst.

Gerard heeft steeds met veel plezier in de kaasopslag gewerkt en hij kan daar uren over vertellen. Miljoenen kilo's kaas zijn door zijn handen gegaan. Hij heeft nog stevige contacten met oud-collega's, vooral degenen waar hij mee carpoolde.

De broer van Gerard zat intussen als boerenknecht bij een kinderloos echtpaar in Lettele, familie van zijn vrouw. Dat waren ook de peetoom en tante van ene Ria Mars uit Colmsgate. En zo kwam het er dan weer van in 1972. Gelukkig altijd hetzelfde liedje. Twee jaar later zijn ze getrouwd. Ze hadden een woning in de nieuwbouwwijk van Haarle en daar kregen ze één zoon die nu in Cuijk woont omdat zijn vrouw uit Cuijk komt. Ze hebben inmiddels twee half Chinese dotjes van kleinkinderen!

In 2007 ging onze vriend met pensioen. Dat mocht ook wel na een leven van 45 jaar lang hard en plichtsgetrouw werken.

Gerard en Ria gingen, terwijl ze bijna nooit buiten Salland waren geweest, in hetzelfde jaar naar China naar de familie van hun schoondochter. Een prachtige reis, maar blij dat ze waren om weer in Overijssel te zijn ...!

In 2008 werd de eerste kleindochter geboren en, ja hoor, Opa en Oma moesten, nou ja, werden gevraagd, eens in de week op te passen. Helemaal vanuit Haarle.

Ze bedachten zich al snel en besloten naar Cuijk te verhuizen. En daar zijn ze achteraf heel erg blij mee. Op de vraag of dat geen pijn deed, antwoordde Gerard: 'Nee hoor, hadden we het maar eerder gedaan'. Ze wonen prachtig op de Lavendel. Wondersnel hebben ze zich aangepast aan Brabant en in het bijzonder aan Cuijk.

Zoals eerder gezegd, Gerard stond al snel op de stoep bij de Jozef parochie en hij meldde zich ook spoedig daarna bij het Herenkoor van de Martinuskerk.

Daar moet hij overigens wel een beetje wennen aan de Brabantse mentaliteit van 'te laat komen'! Maar zingen doet hij graag en goed. Al z'n broers en zussen zingen in koren. Vader was heel muzikaal en had een prachtige stem die vaak over de Sallandse heuvelruggen klonk als hij op het veld werkte.

Tussen allerlei klussen en oppasbeurten door lezen Gerard en Ria beide erg graag en ze zijn dan ook verwoede klanten van de bibliotheek.

Gelukkig zijn ze gezond en ze hebben nog sterke familiebanden, nu wat verder van huis. Maar ook in hun bos wordt nogal gekapt!

Nadat ze in Haarle hun kerkbezoek wat getemperd hadden, onder andere vanwege de vele woord- en communiediensten, zijn ze nu weer zeer regelmatig in de Jozefkerk te vinden tijdens de zondagsvieringen. Dat vinden ze zeer plezierig en stichtend. Ook het nog grote aantal kerkbezoekers verbaast hen telkens weer. Daarom hopen Gerard en Ria dat de Jozef parochie nog lang blijft bestaan als hun Godshuis.

En daarna zondagsmiddags naar JVC. Hij is van jongs af aan al voetballiefhebber en was zelfs jeugdleider bij SV Haarle. Hier in Cuijk is hij met een heuse topklasser natuurlijk wel 'met z'n getje in de botter gevallen'! Het is prachtig als mensen zoals deze twee hun laatste levensperiode in Cuijk willen doorbrengen. Ze geven er ook wat voor terug!

We hopen dan ook dat Gerard en Ria nog een lang stuk aan hun leven breien, op de eerste plaats voor hen zelf en hun kinderen, maar ook voor de Cuijkse gemeenschap. Van dit soort mensen kunnen we er meer gebruiken!

Gerard, bedankt voor het gesprek en het moge jullie goed gaan.